

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๙๔๓/๒๕๖๕
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๐๐๙/๒๕๖๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๓ เดือน กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๗

{	ระหว่าง	นายมีชัย อุ่นวิเศษ	ผู้ฟ้องคดี
		ผู้ว่าราชการจังหวัดสกลนคร ที่ ๑ องค์การบริหารส่วนตำบลเหล่าโพนค้อ ที่ ๒	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับความรับผิดชอบอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองอุตรธานี คดีหมายเลขดำที่ ๑๖๔/๒๕๖๓ หมายเลขแดงที่ ๖๗/๒๕๖๕

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการทหาร ตำแหน่งทหารกองประจำการ สังกัดกองพันทหารราบที่ ๑ กรมทหารราบที่ ๓ กองทัพบก กระทรวงกลาโหม โดยเริ่มรับราชการ ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๒๓ ต่อมาเมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ ได้โอนไปรับราชการ เป็นพนักงานส่วนตำบล สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลหนองกวาง อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร ในตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล จากนั้นได้ย้ายไปรับราชการส่วนท้องถิ่นอื่นอีกหลายแห่ง และครั้งสุดท้ายรับราชการสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลเหล่าโพนค้อจนกระทั่งเกษียณอายุราชการ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๒ ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่ง จังหวัดสกลนคร ที่ ๔๔๙๐/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๖๒ อนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงิน บำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีในอัตราเดือนละ ๓๕,๕๐๖ บาท ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๒

/เป็นต้นไป...

เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๖๒ อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้คำนวณเงินเพิ่มในอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ ตามข้อ ๓๙ (๓) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี และมีคำสั่งใหม่ให้ถูกต้อง ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วมีหนังสือ ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๖๓ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และได้ส่งคำอุทธรณ์พร้อมความเห็นไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์เพื่อพิจารณา แต่นับจนถึงวันที่ยื่นฟ้องคดีนี้ ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์จากผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่คำนวณเงินเพิ่มในอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้รับอนุมัติให้โอนมาเป็นพนักงานส่วนท้องถิ่นตามมาตรา ๖๐ วรรคหก มาตรา ๖๑ วรรคสาม และวรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นการรับราชการต่อเนื่องและมีสิทธินับเวลาราชการสำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกัน ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มในอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติตามข้อ ๓๙ (๓) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ ทั้งนี้ ตามแนวคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๕๖/๒๕๖๒

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำนวณเงินบำเหน็จบำนาญของผู้ฟ้องคดีใหม่ โดยคำนวณเงินเพิ่มในอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี
๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งเปลี่ยนแปลงจำนวนเงินบำนาญตามที่คำนวณได้ใหม่ตามข้อ ๑ พร้อมทั้งอนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใช้เป็นหลักฐานในการเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญตามสิทธิที่พึงมีให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ภายหลังจากที่องค์การบริหารส่วนตำบลเหล่าโพนค้อ มีประกาศให้ผู้ฟ้องคดีพ้นจากราชการด้วยเหตุสูงอายุ ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๒ เป็นต้นไป พร้อมกับจัดส่งคำขอรับบำนาญปกติและบำเหน็จดำรงชีพของผู้ฟ้องคดีมายังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีเริ่มรับราชการทหารเมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๒๓ โดยขึ้นทะเบียนกองประจำการ ทบ. ๑๐๑ - ๐๖๕ (สด. ๓) จากนั้นโอนไปรับราชการส่วนท้องถิ่นเป็นพนักงานส่วนตำบล เมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองกว้าง ที่ ๙/๒๕๔๐ เรื่อง รับโอนข้าราชการ พนักงานส่วนท้องถิ่นอื่นมาบรรจุเป็นพนักงานส่วนตำบล ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ และต่อมาได้เกษียณอายุราชการในตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลเหล่าโพนค้อเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๒ ผู้ฟ้องคดี

/จึงมีอายุ...

จึงมีอายุราชการรวมทั้งสิ้น ๔๑ ปี ๒๙ วัน เมื่อผู้ฟ้องคดีมีอัตราเงินเดือนเดือนสุดท้ายจำนวน ๔๓,๓๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิรับบำนาญปกติเดือนละ ๔๓,๓๐๐ x ๔๑/๕๐ = ๓๕,๕๐๖ บาท และมีสิทธิได้รับบำเหน็จดำรงชีพ ๑๕ เท่า ของเงินบำนาญแต่ไม่เกิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งจังหวัดสกลนคร ที่ ๔๔๙๐/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๖๒ อนุมัติให้องค์การบริหารส่วนตำบลเหล่าโพนค้อจ่ายเงินบำนาญปกติเดือนละ ๓๕,๕๐๖ บาท และเงินบำเหน็จดำรงชีพจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๒ เป็นต้นไป พร้อมทั้งมีหนังสือลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๖๒ รายงานให้เลขาธิการสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นทราบ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๖๒ ยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติตามข้อ ๓๙ (๓) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ จำนวนเดือนละ ๗,๗๙๔ บาท แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อ ๓๙ (๔) ของระเบียบดังกล่าว กำหนดให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งเข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นนับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป เมื่อออกหรือพ้นจากราชการและได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ เมื่อเดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการทหารและต่อมาได้โอนไปรับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นที่องค์การบริหารส่วนตำบลหนองกวาง อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร เมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองกวาง ที่ ๙/๒๕๔๐ เรื่อง รับโอนข้าราชการ พนักงานส่วนท้องถิ่นอื่นมาบรรจุเป็นพนักงานส่วนตำบล ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสถานะเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นนับแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ ซึ่งเป็นกรณีเข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นหลังวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติ และไม่มีเหตุที่จะต้องนำวิธีการคำนวณเงินเพิ่มจากเงินบำนาญตามวิธีการที่กำหนดไว้ในข้อ ๓๙ (๓) ของระเบียบดังกล่าวมาใช้ในกรณีนี้ โดยเทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๙๒/๒๕๕๐ อ้างตามหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๘.๕/ว ๕๓ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๒ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๖๓ แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ พร้อมทั้งมีหนังสือลงวันที่เดียวกันรายงานความเห็นพร้อมเหตุผลไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์เพื่อพิจารณา จากนั้น อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นในฐานะผู้รับมอบอำนาจจากผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์มีหนังสือ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๓ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่า กรมส่งเสริม

/การปกครอง...

การปกครองท้องถิ่นได้รับเรื่องของผู้ฟ้องคดีไว้ในวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๖๓ แต่เห็นว่าการพิจารณาจะไม่แล้วเสร็จภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด จึงแจ้งการขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ออกไปอีก ๓๐ วัน กรณีจึงเห็นได้ว่า การพิจารณาอนุมัติให้องค์การบริหารส่วนตำบลเหล่าโพนค้อจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญให้แก่ผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว

ต่อมา ศาลมีคำสั่งเรียกองค์การบริหารส่วนตำบลเหล่าโพนค้อเข้ามาเป็นคู่กรณีในคดี โดยกำหนดให้เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การมีสาระสำคัญเช่นเดียวกันกับคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และให้การเพิ่มว่า ภายหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งจังหวัดสกลนคร ที่ ๔๔๙๐/๒๕๖๒ เรื่อง การจ่ายเงินบำนาญปกติและเงินบำเหน็จดำรงชีพให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๖๒ อนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินบำนาญปกติเดือนละ ๓๕,๕๐๖ บาท และเงินบำเหน็จดำรงชีพจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดี เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ประสานด้วยวาจาจากกับเจ้าหน้าที่ของท้องถิ่นจังหวัดสกลนครแล้วได้รับแจ้งว่า ผู้ฟ้องคดีโอนมารับราชการสังกัดราชการส่วนท้องถิ่นที่องค์การบริหารส่วนตำบลหนองกวาง อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร เมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองกวาง ที่ ๙/๒๕๔๐ ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละสิบห้าจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ ทั้งนี้ ตามข้อ ๓๙ (๔) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีคำสั่งที่ ๓๗๗/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๒ จ่ายเงินบำนาญปกติ และเงินบำเหน็จดำรงชีพตามจำนวนที่ได้รับอนุมัติจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๒ เป็นต้นไป

ศาลปกครองชั้นต้นเห็นว่าข้อเท็จจริงที่ได้จากคำชี้แจงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในชั้นทำคำให้การเพียงพอที่จะพิพากษาหรือมีคำสั่งชี้ขาดคดี โดยไม่ต้องดำเนินการแสวงหาข้อเท็จจริงจนครบทุกชั้นตอนตามที่กำหนดไว้ในระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีเริ่มรับราชการทหาร ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๒๓ และต่อมาเมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ ได้โอนไปรับราชการสังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลหนองกวาง อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร ในตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล จากนั้นได้ย้ายไปรับราชการส่วนท้องถิ่นอื่นอีกหลายแห่ง ก่อนที่จะเกษียณอายุราชการเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๒ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ สถานะของผู้ฟ้องคดีจึงเปลี่ยนจากข้าราชการทหารเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น

/นับแต่...

นับแต่วันดังกล่าวจนถึงวันที่ผู้ฟ้องคดีพ้นจากราชการด้วยเหตุสูงอายุ กรณีจึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ที่เข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นนับแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป ซึ่งไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติ ทั้งนี้ตามข้อ ๓๙ (๔) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ และแม้ผู้ฟ้องคดีจะเป็นข้าราชการทหาร ซึ่งได้โอนมารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นโดยมีสิทธิได้นับระยะเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกันก็ตาม แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติ เพราะถูกจำกัดสิทธิด้วยเงื่อนไขของเวลาในการเข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่น กรณีจึงไม่มีเหตุที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะต้องคำนวณเงินเพิ่มในอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี รวมทั้งต้องมีคำสั่งอนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใช้เป็นหลักฐานในการเบิกจ่ายใหม่แต่อย่างใด

ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มในอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ ตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มาตรา ๓๐ วรรคท้าย ที่กำหนดให้การโอนหรือส่งข้าราชการผู้ใดไปรับราชการส่วนท้องถิ่น หรือการโอนหรือส่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นไปรับราชการระหว่างราชการส่วนท้องถิ่นด้วยกัน ให้นับเวลาราชการของข้าราชการหรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกัน ระยะเวลารับราชการต่อเนื่องย่อมนำมาใช้คำนวณเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติได้ การที่ผู้ฟ้องคดีรับราชการครั้งแรกเมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๒๓ ตำแหน่งทหารกองประจำการ สังกัดกองพันทหารราบที่ ๑ กรมทหารราบที่ ๓ กองทัพบก กระทรวงกลาโหม และโอนย้ายมาสังกัดองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลหนองกว้าง อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร เมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ ถือเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดีมิใช่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นมาตั้งแต่แรก แต่มีการโอนย้ายมาสังกัดองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในภายหลัง ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มในอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติตามข้อ ๓๙ (๓) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ ซึ่งให้สิทธิข้าราชการที่ได้โอนหรือถูกส่งไปรับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่น มีสิทธิได้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกันในการคำนวณเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ เพื่อจ่ายแก่ข้าราชการซึ่งได้โอนหรือถูกส่งไปรับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับบำนาญพิเศษตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ให้คำนวณโดยตั้งเงินเพิ่มในอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ

/หรือเงินบำนาญ...

หรือเงินบำนาญพิเศษ ซึ่งจะพึงได้รับตามความในพระราชบัญญัติข้างต้น แล้วแต่กรณี
 คุณด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการที่ข้าราชการผู้นั้นมารับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่น
 ทหารด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการที่ข้าราชการผู้นั้นรับราชการอยู่ทางสังกัดเดิมและ
 ทางราชการส่วนท้องถิ่นรวมกัน ทั้งนี้ เมื่อรวมเงินเพิ่มดังกล่าวกับเงินบำนาญปกติหรือ
 เงินบำนาญพิเศษซึ่งจะพึงได้รับเป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหากเข้าด้วยกันแล้ว จะต้องไม่สูงกว่าเงินเดือน
 เดือนสุดท้ายที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับอยู่ก่อนออกหรือพ้นจากราชการทางราชการส่วนท้องถิ่น
 สำหรับกรณีข้อ ๓๙ (๔) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
 ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ ที่ถูกอ้างว่าเป็นการจำกัดสิทธิของข้าราชการที่เข้ารับราชการส่วนท้องถิ่น
 นับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป เมื่อออกหรือพ้นจากราชการ และได้รับหรือมีสิทธิ
 ได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษตามความในพระราชบัญญัติ
 บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘
 ไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละสิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ นั้น หากข้อ ๓๙ (๔)
 ของระเบียบดังกล่าว เป็นการจำกัดสิทธิของข้าราชการที่โอนหรือถูกสั่งให้โอนไปรับราชการ
 ทางราชการส่วนท้องถิ่นจริง เหตุใดกฎหมายจึงมิได้กำหนดไว้อย่างชัดเจน ทั้งระเบียบข้างต้น
 ได้รับการประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ และมีผลใช้บังคับ
 ตั้งแต่วันประกาศเป็นต้นไป โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการปรับปรุงระเบียบกระทรวงมหาดไทย
 ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๖ ให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติ
 บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ
 บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ และพระราชบัญญัติ
 ปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕ โดยให้ยกเลิกระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วย
 เงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๖ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองกลับนำความ
 ในข้อ ๓๙ (๔) ของระเบียบฯ เดิม มากำหนดผลย้อนหลังเป็นการให้โทษและจำกัดสิทธิ
 ด้วยเงื่อนไขให้แก่ข้าราชการที่เข้ารับราชการส่วนท้องถิ่นนับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป
 กรณีจึงไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีและข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่เข้ารับราชการนับตั้งแต่วันที่ ๑
 ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป ดังนั้น คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นในส่วนนี้จึงไม่ถูกต้อง

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น
 และให้คำนวณเงินบำเหน็จบำนาญของผู้ฟ้องคดีใหม่ โดยคำนวณเงินเพิ่มร้อยละสิบห้า
 จากเงินบำนาญปกติ ตามข้อ ๓๙ (๓) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญ
 ข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ และออกคำสั่งเปลี่ยนแปลงจำนวนเงินเพื่ออนุมัติให้
 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติรายเดือน และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใช้เป็นหลักฐาน
 ในการเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญตามสิทธิที่ผู้ฟ้องคดีพึงมีต่อไป

/ผู้ถูกฟ้องคดี...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นฟ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นและเห็นว่า พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๓๐ วรรคท้าย บัญญัติไว้ในลักษณะ ๒ บำเหน็จบำนาญ หมวด ๒ เวลาราชการและการนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดวิธีการนับระยะเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเท่านั้น ส่วนการพิจารณาว่าข้าราชการส่วนท้องถิ่นจะมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษที่ได้รับตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ หรือไม่ จะต้องเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๓๙ (๒) และ (๔) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ โดยในส่วนของข้อ ๓๙ (๓) ของระเบียบดังกล่าว เป็นเพียงการกำหนดวิธีการคำนวณเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติของข้าราชการที่ได้โอนหรือถูกส่งไปรับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีสิทธิได้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกัน แต่ไม่ได้กำหนดให้ข้าราชการที่โอนหรือถูกส่งไปรับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่นเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นนับตั้งแต่ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในหน่วยงานเดิมแต่อย่างใด กรณีจึงไม่สามารถนำการนับระยะเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๓๐ วรรคท้าย มาใช้ในการนับระยะเวลาเพื่อรับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษได้ สำหรับการพิจารณาเรื่องการมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มของผู้ฟ้องคดี เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีโอนย้ายมารับราชการส่วนท้องถิ่นเมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีเข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นนับแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ ผู้ฟ้องคดีจึงถูกจำกัดสิทธิด้วยข้อ ๓๙ (๔) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ แล้ว ผู้ฟ้องคดีย่อมไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติ ตามข้อ ๓๙ (๓) ของระเบียบเดียวกันนั้นได้ อีกทั้งกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจในการออกระเบียบเกี่ยวกับการได้รับเงินเพิ่มดังกล่าว อันถือเป็นการออกระเบียบที่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรมแล้ว ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น และมีคำสั่งยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ยื่นคำแก้อุทธรณ์ภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี คู่กรณีไม่ได้ยื่นคำแถลงเป็นหนังสือ และไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี ศาลได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

/ศาลปกครอง...

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการทหาร ตำแหน่งทหารกองประจำการ สังกัดกองพันทหารราบที่ ๑ กรมทหารราบที่ ๓ กองทัพบก กระทรวงกลาโหม เริ่มรับราชการครั้งแรก เมื่อวันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๒๓ ต่อมา ได้โอนไปรับราชการเป็นพนักงานส่วนตำบล ตำแหน่ง ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลหนองกว้าง อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร ตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ จากนั้นได้ย้ายไปรับราชการส่วนท้องถิ่นอื่น อีกหลายแห่ง จนกระทั่งผู้ฟ้องคดีได้พ้นจากราชการเพราะเกษียณอายุ (สูงอายุ) เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๒ ในขณะที่ดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลเหล่าโพนค้อ สังกัด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ปรากฏตามประกาศองค์การบริหารส่วนตำบลเหล่าโพนค้อ เรื่อง พนักงานส่วนตำบล พ้นจากราชการด้วยเหตุสูงอายุ ลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๖๒ ภายหลังเกษียณอายุราชการ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๖๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อขอรับบำนาญปกติ และบำเหน็จดำรงชีพ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้คำนวณบำนาญปกติของผู้ฟ้องคดีแล้ว พบว่า ผู้ฟ้องคดีมีอายุราชการรวม ๔๑ ปี ๒๙ วัน มีอัตราเงินเดือนเดือนสุดท้าย ๔๓,๓๐๐ บาท จึงมียอดเงินบำนาญปกติที่ต้องจ่ายเป็นจำนวน ๓๕,๕๐๖ บาท ต่อมานายอำเภอโคกศรีสุพรรณ ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๗ ตุลาคม ๒๕๖๒ จัดส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อพิจารณา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตรวจสอบเอกสารหลักฐานการขอรับเงินบำนาญปกติและ บำเหน็จดำรงชีพของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่ามีความถูกต้องและครบถ้วน จึงมีคำสั่งจังหวัดสกลนคร ที่ ๔๔๙๐/๒๕๖๒ ลงวันที่ ๒๙ ตุลาคม ๒๕๖๒ อนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินบำนาญปกติ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินเดือนละ ๓๕,๕๐๖ บาท และเงินบำเหน็จดำรงชีพจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๒ เป็นต้นไป ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับคำสั่งดังกล่าวจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๖๒ อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีสิทธิ ได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติตามข้อ ๓๙ (๓) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้รับราชการ ต่อเนื่องและมีสิทธินับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกัน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งได้พิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า เดิมผู้ฟ้องคดีรับราชการทหาร แต่ต่อมาได้โอนไปรับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นที่องค์การบริหารส่วนตำบลหนองกว้าง อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร เมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ ซึ่งเป็นการโอนมารับราชการ ในราชการส่วนท้องถิ่นภายหลังวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่ม ร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติตามข้อ ๓๙ (๔) ของระเบียบดังกล่าว และไม่มีเหตุที่จะต้อง

/นำวิธีการ...

นำวิธีการคำนวณเงินเพิ่มจากเงินบำนาญตามวิธีการที่กำหนดไว้ในข้อ ๓๙ (๓) ของระเบียบเดียวกันมาใช้ในกรณีนี้ โดยเทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๓๙๒/๒๕๕๐ แจ้งตามหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท ๐๘๐๘.๕/ว ๕๓ ลงวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๒ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๖๓ แจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ พร้อมทั้งมีหนังสือลงวันที่เดียวกันรายงานความเห็นพร้อมเหตุผลไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์เพื่อพิจารณา แต่นับจนถึงวันที่ยื่นฟ้องคดีพิพาทนี้ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้ ๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำนวณเงินบำเหน็จบำนาญของผู้ฟ้องคดีใหม่ โดยคำนวณเงินเพิ่มในอัตราร้อยละสี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดี ๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกคำสั่งเปลี่ยนแปลงจำนวนเงินบำนาญตามที่คำนวณได้ใหม่ตามข้อ ๑ พร้อมทั้งอนุมัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ใช้เป็นหลักฐานในการเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญตามสิทธิที่พึงมีให้แก่ผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยจึงอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นคดีพิพาทนี้

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยอนุมัติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องรับผิดชอบเบิกจ่ายเงินเพิ่มอีกร้อยละสี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มาตรา ๔ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้ ข้าราชการส่วนท้องถิ่น หมายความว่า ข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานเมืองพัทยา พนักงานส่วนตำบล ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น และพนักงานของราชการส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่มีกฎหมายจัดตั้งราชการส่วนท้องถิ่นอื่นขึ้น แต่ไม่รวมถึงข้าราชการกรุงเทพมหานคร... ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ ข้อ ๔ กำหนดว่า ในระเบียบนี้ ราชการส่วนท้องถิ่น หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล เมืองพัทยา และราชการส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่มีกฎหมายจัดตั้งขึ้น แต่ไม่รวมถึงกรุงเทพมหานคร... ข้อ ๓๙ กำหนดว่า การจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นปฏิบัติดังนี้... (๒) นับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๙ เป็นต้นไป ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกหรือพ้นจากราชการ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษ หรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับบำนาญพิเศษ ตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒)

/พ.ศ. ๒๕๐๘...

พ.ศ. ๒๕๐๘ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นเบิกจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ แล้วแต่กรณี ในอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษ ซึ่งจะพึงได้รับ ตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ เป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหาก โดยเบิกจ่ายจากเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นและให้รวมจ่ายพร้อมกับเงินบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษที่ข้าราชการ ส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับ เมื่อรวมเงินเพิ่มดังกล่าวกับเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษ เข้าด้วยกันแล้วจะต้องไม่สูงกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้รับอยู่ก่อนออก หรือพ้นจากทางราชการส่วนท้องถิ่น (๓) ข้าราชการซึ่งได้โอนหรือถูกส่งไปรับราชการทางราชการ ส่วนท้องถิ่น ซึ่งจะมีสิทธิได้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกันในการคำนวณ เงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษเพื่อจ่ายแก่ข้าราชการซึ่งได้โอนหรือถูกส่ง ไปรับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับบำนาญพิเศษ ตามความ ในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ให้คำนวณโดยตั้งเงินเพิ่มในอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ ซึ่งจะพึงได้รับตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ แล้วแต่กรณี... (๔) ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งเข้ารับราชการ ในราชการส่วนท้องถิ่นนับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป เมื่อออกหรือพ้นจากราชการ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษ ตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติหรือ เงินบำนาญพิเศษ

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเริ่มรับราชการทหาร ตำแหน่งทหาร กองประจำการ สังกัดกองพันทหารราบที่ ๑ กรมทหารราบที่ ๓ กองทัพบก กระทรวงกลาโหม ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤษภาคม ๒๕๒๓ ต่อมา เมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ ได้โอนไปรับราชการ ส่วนท้องถิ่น ตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลหนองกว้าง อำเภอบ้านม่วง จังหวัดสกลนคร และได้รับราชการส่วนท้องถิ่นอีกหลายแห่งจนกระทั่งครั้งสุดท้าย ได้โอนมารับราชการส่วนท้องถิ่นสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อำเภอโคกศรีสุพรรณ จังหวัดสกลนคร ในตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลเหล่าโพนค้อ (นักบริหารงานท้องถิ่น ระดับกลาง) และได้เกษียณอายุราชการ เมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๒ กรณีจึงเห็นได้ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ใช่ข้าราชการ ส่วนท้องถิ่นในห้วงเวลานับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๙ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๓๕ แต่ผู้ฟ้องคดีเพิ่งโอนมาเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นเมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ จึงถือว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งเข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นนับตั้งแต่วันที่ ๑

/ตุลาคม ๒๕๓๕...

ตุลาคม ๒๕๓๕ ตามข้อ ๓๙ (๔) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ ส่วนกรณีความในข้อ ๓๙ (๓) ของระเบียบดังกล่าวที่กำหนดให้ข้าราชการซึ่งได้ออนหรือถูกสั่งให้ไปรับราชการส่วนท้องถิ่นมีสิทธิได้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกันในการคำนวณเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ เพื่อจ่ายแก่ข้าราชการซึ่งได้ออนหรือถูกสั่งไปรับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับบำนาญพิเศษตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ นั้น เป็นเพียงการให้สิทธิแก่ผู้ฟ้องคดีที่จะสามารถนำระยะเวลารับราชการจากหน่วยงานในสังกัดเดิมมานับเวลารับราชการต่อเนื่องได้ เพื่อประโยชน์ในการคำนวณเงินบำเหน็จบำนาญเท่านั้น เมื่อได้วินิจฉัยแล้ว ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ที่เข้ามารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นนับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีคุณสมบัติที่จะมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญตามความในข้อ ๓๙ (๔) ของระเบียบเดียวกัน สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองนำความในข้อ ๓๙ (๔) ของระเบียบฯ มากำหนดผลย้อนหลังเป็นการให้โทษและจำกัดสิทธิด้วยเงื่อนไขเวลาให้แก่ข้าราชการที่เข้ารับราชการส่วนท้องถิ่นตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป กรณีจึงไม่เป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีนั้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะโอนมาเป็นข้าราชการในสังกัดราชการส่วนท้องถิ่น เมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐ ในช่วงเวลาดังกล่าวได้มีระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๙ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๓๕ ข้อ ๓๓ (๔) กำหนดให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งเข้ารับราชการในหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นนับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป เมื่อออกหรือพ้นจากราชการและได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ ภายหลังระเบียบดังกล่าวได้ถูกยกเลิกโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๖ (มีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๓๖) อันเป็นระเบียบที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีโอนมารับราชการสังกัดราชการส่วนท้องถิ่น โดยระเบียบนี้ได้นำสาระสำคัญและหลักเกณฑ์ที่มีใจความเดียวกันมากำหนดไว้ในข้อ ๓๙ (๔) ว่า ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งเข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นนับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป เมื่อออกหรือพ้นจากราชการ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษหรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษเช่นเดิม กรณีจึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญตามความในข้อดังกล่าวอยู่แล้ว ตั้งแต่เวลาที่ผู้ฟ้องคดี

/เข้ารับราชการ...

เข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่น จากนั้น ระเบียบดังกล่าวได้ถูกยกเลิกโดยระเบียบ
กระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖ แต่ยังคง
กำหนดหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญไว้ในข้อ ๓๙ (๔) ของระเบียบดังกล่าว
เช่นเดียวกัน ข้อเท็จจริงจึงรับฟังเป็นยุติว่า ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีได้โอนมาเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น
ผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษตั้งแต่แรกแล้ว
ดังนั้น การออกระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น
พ.ศ. ๒๕๔๖ จึงไม่ได้เป็นการนำความในข้อ ๓๙ (๔) ของระเบียบฯ เดิม มากำหนดย้อนหลัง
เป็นการให้โทษและจำกัดสิทธิด้วยเงื่อนไขเวลาเพื่อตัดสิทธิของผู้ฟ้องคดีที่มีแต่เดิมหรือเป็นการออก
ระเบียบให้มีผลใช้บังคับย้อนหลังมาจำกัดสิทธิของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี
ในประเด็นนี้จึงไม่อาจรับฟังได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อนุญาติให้จ่ายเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้า
จากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษให้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

พิพากษายืน

นายภีร์รัตน์ เจริญชัย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายโสภณ บุญกุล
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายวิบูลย์ กัมมระบุตร
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

พลโท สุรพงษ์ เปรมบัญญัติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสมมาศ รัฐพิทักษ์สันติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวิชัย พจนโพธา

